

Sygn. akt V KZ 18/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 maja 2016 r.

zażalenia **obrońcy z urzędu R. Z.**

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 25 marca 2016 r., sygn. akt IV WKK 10/16,

w przedmiocie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Przytoczonym powyżej postanowieniem Sąd Okręgowy przyznał adw. E. M. wynagrodzenie za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji na korzyść R. Z. w kwocie 442,80 zł, wliczając w to 23 % VAT.

W zażaleniu na to postanowienie adwokat zarzuciła naruszenie § 17 ust. 4 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801), „*przez błędne jego zastosowanie polegające na przyznaniu opłaty w wysokości nieprzewidzianej przez normę prawną przywołanego przepisu polegające na zastosowaniu stawki niewłaściwej w miejsce kwoty wymienionej w przepisie*”. Na tej podstawie wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia przez zasądzenie na jej rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w kwocie 720 zł (plus VAT).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne.

Podstawą sformułowanego zarzutu autorka zażalenia uczyniła zawarte w jego uzasadnieniu jednozdaniowe stwierdzenie, że zgodnie treścią § 17 ust. 4 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801), stawka za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji wynosi 720 zł, a nie 442,80 zł, jaką to kwotę przyznano adwokatowi w zaskarżonym postanowieniu.

Stwierdzenie to jest jednak nietrafne. Skarżąca przeoczyła, że unormowania przytoczonego rozporządzenia, obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016 r., ustanawiają nie minimalną, jak w dotąd obowiązującym rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz. U. z 2013 r., poz. 461, a maksymalną wysokość opłat za udzieloną pomoc (§ 1). Określają więc również maksymalną opłatę w wysokości 720 zł za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji (§ 17 ust. 4 pkt. 2). Autorka zażalenia nie zauważyła także treści przepisu § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia – przywołanych wszak w podstawie zaskarżonego postanowienia, z których to przepisów wynika wprost, że opłatę ustala się w wysokości co najmniej $\frac{1}{2}$ opłaty maksymalnej, określonej w konkretnych unormowaniach rozporządzenia, a opłata ta podlega podwyższeniu o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej według odnośnych przepisów. Wreszcie skarżąca nie zwróciła uwagi i na to, że ustalenie opłaty w wysokości wyższej, niż $\frac{1}{2}$ stawki maksymalnej, uzależnione jest od oceny sądu, uwzględniającej kryteria określone w § 4 ust. 3 omawianego rozporządzenia.

Dostrzeżenie powyższego pozwalało więc na łatwe stwierdzenie, że skoro maksymalna opłata za sporządzenie rzeczowej opinii wynosi 720 zł, to prosty rachunek prowadzi do wyliczenia, iż w zaskarżonym postanowieniu prawidłowo określono należną adwokatowi opłatę na kwotę 360 zł; powiększenie tej kwoty o 23 % z tytułu VAT, doprowadziło zaś do trafnego ustalenia ostatecznej kwoty 442,80 zł, jako kosztu Skarbu Państwa z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Skoro też w zażaleniu nie podniesiono żadnych innych zarzutów przeciwko

zaskarżonemu rozstrzygnięciu, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do jego podważenia i dlatego orzekł, jak na wstępie.